

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΜΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ

ἘΣΤΕΡΙΚΟῦ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνα δραχ. 55. Τριμηνίᾳ δραχ. 30.

ἘΣΤΕΡΙΚΟῦ : Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ ἀνδρῶ
καὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐκτωβρίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 7 Μαΐου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 23

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μὰ εἶχαν εξαφανιστεῖ ἄλλα σὰν
σκιές χωρὶς ν' ἀφήσουν κανένα ἴχνος,
κανένα σημάδι.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Καζιμίρ εἶχε τὴν
ἐλπίδα πὼς θὰ κατόρθωνε ν' ἀνακα-
λύψῃ τὸν Γιάννη Ἀλφάνη, ἐ-
κείνον ποὺ εἶχε παραδώσει τὴν
Ἀνναμπέλλα στὴ γριὰ Ὀνωρί-
να. Αὐτὸς δίχως ἄλλο θὰ γνώ-
ριζε τὸ ἀληθινὸ ὄνομα καὶ τὴν
καταγωγὴ τοῦ παιδιοῦ. Μὰ ὡς-
τὸσο ἄλλες οἱ ἐρευρὲς ποὺ εἶχε
κάνει γι' αὐτὸν στὸν Ἅγιο Φραγ-
κίσκο εἶχαν βγεῖ ἀκαρπες. Ἀ-
παντοῦσαν καὶ γιὰ τὸν Γιάννη
Ἀλφάνη ὅ,τι καὶ γιὰ τὴν Ἀν-
ναμπέλλα Λωρὰν : ὅτι πρόσω-
πο μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν βρι-
σκοῦταν γραμμένο σὲ κανένα ἀπὸ
τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, οὔτε ἀνά-
μεσα στοὺς ζωντανούς, οὔτε ἀνά-
μεσα στοὺς πεθαμμένους. Δὲν ἔ-
μενε λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος αὐτὸς εἶχε δώσει στὴν
Ὀνωρίνα ψεύτικο ὄνομα καὶ
γιὰ τὴν ἐκπατρία τοῦ ὄπλου καὶ γιὰ
τὸ παιδί καὶ ἦταν σωστὴ τρέλ-
λα νὰ ἐλπίζῃ πὼς τώρα, ὅστε-
ρα ἀπὸ δέκα χρόνια θὰ ἦταν
δυνατὸν νὰ τὸν βρῆ χωρὶς νὰ
ἔχῃ κανένα στοιχεῖο.

Ὁ ντέτεκτιβ ἀναστράναξε βα-
θειά. Μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ παρου-
σιάστηκε ἡ μορφή τῆς Ἀνναμπέλλας,
λεπτοκαμωμένη καὶ μικροῦλα, μὲ τὸ
κεφάλαι καὶ τῆς γερισμένο στὸ πλάι, καὶ
τὴ ματιὰ τῆς κορφωμένα μακρὰ ὀ-
πως τὴν εἶχε ζωγραφίσει ἡ Γκρέτα
στὸν «Θλιμμένον ἄγγελον».

Καὶ τότε μιὰ ἀκατανίκητη συγκί-
νηση πλημμύρισε τὴν καρδιά τοῦ δη-
μοσιογράφου. Δὲν ἦταν πολὺ ἀσύνητο
ἀπὸ μέρους τοῦ ν' ἀφήνουν τὸ ἄθωο

αὐτὸ κοριτσάκι μόνο του, ἐκτεθειμένο
σ' ἄλλες τίς παγίδες ποὺ τοῦ ἔστηναν
οἱ ἐχθροὶ του ; Ἡ ἐνέδρα ποὺ τῆς εἶ-
χαν προετοιμάσει μέσα στὴν καλύδα
τοῦ δασοφύλακα εἶχε ἀποτύχει, μὰ
δὲν ἔπρεπε νὰ φοβοῦνται ὅτι οὐνόμα

Ἐνα χεῖρ τὴν ἄρπαξε κα' ἕνα ἄλλο τῆς ἐκλείσει
τὸ στόμα (Σελ. 198, στ. α')

θὰ τῆς ἔστηναν καμμιὰ καινούργια ;
Κυριευμένος ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη
ἀγωνία ὁ δημοσιογράφος πήρε τὸ
τηλέφωνο καὶ κάλεσε τὴν Γκρέτα. Ἡ
μελωδὴ φωνὴ τῆς νεαρῆς Ὀδύγα-
ρέζας τοῦ ἀποκριθῆκε.

— Ἔσεῖς εἰσθε, Καζιμίρ ; Τί συμ-
βαίνει.

— Ἀκοῦστε, δεσποινίς Γκρέτα. Μή-
πως εἰδατε σήμερα τὴν Ἀνναμπέλλα;

— Τὴν Ἀνναμπέλλα ; Ὅχι, σή-

μερα δὲν τὴν εἶδα. Γιατί ; Τί τρέχει ;
Ἐχετε τίποτε νέα ;

— Ὅχι, ἀγαπητῆ μου, μὲ συγχω-
ρεῖτε ποὺ σὰς ἐνώχλησα. Ὁμὰ περῶου
ἀπόψε νὰ σὰς δῶ.

Κρέμασε τὸ ἀκουστικό, ἔβαλε τὸ
καπέλλο του καὶ βγήκε ἔξω. Ἀνυπο-
μονοῦσε νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀννα-
μπέλλα. Ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς δὲν μπο-
ροῦσε νὰ περάσῃ γιατί ἡ γριὰ Ὀνω-
ρίνα θὰ τὸν ἀνεγνώριζε. Τράδη-
ξε λοιπὸν κατὰ τὸ Πάρκο μὲ
τὴν πρόθεση νὰ πάῃ πρώτα νὰ
βρῆ τὸν Ριχάρδο. Εἶχε τὸ πρασί-
σθημα πὼς ὁ ἐχθρὸς βρισκόταν
κοντὰ καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ πάρουν
ἄλλα τοὺς τὰ μέτρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τὴν ἴδια σχεδὸν ὥρα καὶ ἡ
Ἀνναμπέλλα εἶχε ξεκινήσει γιὰ
νὰ πάῃ στὸ πάρκο νὰ συναν-
τήσῃ τὸν μικρὸ τῆς φίλο. Δὲν
τὸν εἶχε βρεῖ ὅμως καὶ τώρα
γύριζε σιγά-σιγά στὸ σπῆτι τῆς.
Εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδιάζῃ καὶ
τὸ σκοτάδι ἔπεφτε καὶ σκέπα-
ζε τὰ δέντρα τοῦ πάρκου καὶ τὰ
στενὰ δρομάκια ἀπ' ὅπου ἔπρε-
πε νὰ περάσῃ τὸ κοριτσάκι γιὰ
νὰ πάῃ σπῆτι του.

Ἄθελα τῆς ἡ Ἀνναμπέλλα
ἀνατρίχιασε καὶ ἀρχισε νὰ περ-
πατῆ γρηγορώτερα.

— Τί γρήγορα ποὺ ἔκαταινιά-
ζει τώρα ; σκέφθηκε. Γιατί δὲν
ἀνάβουν ἀκόμη τὰ φανάρια ;

Μόλις εἶχε κάνει αὐτὴ τὴ σκέψη
καὶ τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι ποὺ βρισκό-
ταν στὴ γωνιά τοῦ δρόμου ἀνάφθηκε.
Ἀπὸ κάτω του ἡ Ἀνναμπέλλα διέ-
κρινε δύο ἀνδρες ποὺ στέκονταν ἐκεῖ
σὰν νὰ τὴν ἐπερίμεναν. Μόλις τὴν
εἶδαν τὴν πλησίασαν.

— Δὲν μοῦ λές, κοριτσάκι μου, τὴ
ρώτησε ἕνας ἀπ' αὐτούς, μήπως εἶ-
δες μιὰ γριὰ κυρία ;

Ἡ Ἀνναμπέλλα φοβισμένη κοῦ-

ΜΥΘΟΣ ΟΡΝΕΩΝ

Μίαν φοράν τὰ ὄρνεα ἠθέλησαν νὰ στήσουν Ἀφέντην εἰς τὴν μέσην τους καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν. Καὶ τὸ παγῶνι στάθηκε καὶ ἠθέλε παρηγοῖα...

(15' Αἰώνος)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΙΤΩΛΟΣ

1. Τὰ ὄρνεα = τὰ πουλιὰ γενικῶς, ὅπως καὶ στὴν ἀρχαία αἰ ὄρνιθες. — 2. Νὰ μᾶς σώσῃ = νὰ μᾶς ἀρκάσῃ. — 3. Ἐάν ἕνα = κανένα, οὐτ' ἕνα.

νῆσε τὸ κεφάλι τῆς ἀρνητικῆ καὶ θέλησε νὰ φύγῃ. Μὰ ἡ δύστυχη δὲν πρόφθασε. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο χύμηξε κατὰ πᾶνω τῆς καὶ μὲ τὸ χέρι του τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα.

ὀλόκληρη χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ συγκρατηθῇ. Τότε ἡ φωνὴ πού τὴν εἶχε φοβερίσῃ πρὶν, τῆς ξαναεἶπε τώρα πῶς μαλακά :

Δίχως νὰ μπορέσῃ νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίσταση κουβαλήθηκε σ' ἕνα αὐτοκίνητο πού βρισκόταν σταθμευμένο παρακάτω.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου νὰ καταλάβῃ ἡ Ἀνναμπέλλα τὴ σημασίαν ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια. Καὶ τότε μιὰ φωνὴ τῆς ξέφυγε :

Δοκίμασε νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια τῆς γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὰ τζάμια τοῦ αὐτοκινήτου, μὰ τὰ κουρτινάκια ἦταν κατεβαμένα καὶ, ἄλλωστε καὶ σηκωμένα ἀκόμη ἂν ἦταν, κανένας δὲν θάτρεχε νὰ τὴν βοηθήσῃ...

— Πού με πηγαίνετε ; Δὲν ἔλαθε καμμιά ἀπάντησι, μὰ ἄκουσε τοὺς δύο ἀντρες νὰ κουβεντιάσουν σιγανὰ μεταξὺ τους.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἔπεσε ἀπελπισμένη στὸ κᾶθισμα. Τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε ἀθόρυβα, μὲ σβυσμένα ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ φῶτα καὶ εἶαι τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσῃ τὰ πρόσωπα τῶν κακούργων.

— Αὐριο θὰ τὸ μάθῃς. Γιὰ τὴν ὥρα μὴ μᾶς ρωτᾷς τίποτε ἄλλο. Ἐχεῖς νὰ κάνῃς μεγάλο ταξίδι καὶ θὰ σὺ φρελήσῃς ἂν κοιμηθῆς λιγάκι. Δὲν νοστάζεις ;

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἐνοίωσε στὰ πόδια τῆς τὴ ζέστη μιᾶς μᾶλλινης κουβέρτας ἐνῶ τῆς ἔβαζαν κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἕνα μαλακὸ μαξιλάρι.

— Ὁ ἀποκοιμηθῶ, σκέφθηκε. Δὲν πρέπει νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος. Ποῖος ξέρει τί θὰ μοῦ κάνουν.

μαὶ στὴν Ἀθήνα, στὴ Ζάκυνθο, ἢ ἄλλοῦ. Τὰ τοπεῖα μοῦ εἶναι ἀγνωστα. Κι' ἄξαφνα, προχωρώντας, βρισκόμεθα σ' ἕνα θαυμάσιο, παραδείσιο, τοπεῖο : Ἐνας μεγάλος, ἴσιος, πλατύς, λευκὸς δρόμος, πού ἀπλώνεται μπροστά μου ἀτέλειωτος.

Μὰ πού βρισκόταν ; Τί εἶχε πάθει ; Ἐτριφε καλὰ τὰ μάτια τῆς, κούνησε τὸ κεφάλι τῆς γιὰ νὰ διώξῃ τοὺς τελευταίους ἀτμοὺς τοῦ ὕπνου, καὶ βιάζοντας τὸ μυαλὸ τῆς προσπάθησε νὰ θυμηθῇ.

Ἡ ματιὰ τῆς ἔπεσε ἀπάνω στὴν κουβέρτα τοῦ κρεββατιοῦ. Ἦταν χνουδάτη, θαλασσιὰ μὲ κίτρινα λουλούδια.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΕἶΝΑΙ ὄνειρο πού ξαναρχοῦνται τὰ ἴδια κάθε τόσο. Τὰ βλέπει κανένας κατὰ διαστήματα ἀταχτα, μικρότερα ἢ μεγαλύτερα, κάθε δύο, τρία ἢ καὶ περισσότερα χρόνια.

Ἐνα ὄνειρο τὸ βλέπω κάθε τόσο τὸ ἴδιο, στερεότυπο. Κι' εἶναι τόσο ὄρατο, ὥστε ξυπνῶ πάντα μ' ἕνα συναίσθημα γοητείας καὶ εὐτυχίας ζωνρότατο.

Ἡ πόλη εἶναι, λέει, ἡ Ἀθήνα. Κάπου ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἢ τὴν ὁδὸν Κηφισοῦ εἶχα ξεκινήσῃ. Ἀλλ' ἅμα βρεθῶ καὶ προχωρήσω στὴν ἐξοχὴ, δὲν ξέρω πῶς ἂν εἶ-

νὰ μὴ φαντάσθηκα ἕνα ὄρατο, ἀνοικτικό, ἀνθισμένο τοπεῖο γι' αὐτὴ τὴ γιορτὴ ; Καὶ δὲν ἦταν φυσικὸ νὰ ἴδῃ στὸν ὕπνο μου τῶραιότερο, τὸ μαγευτικώτερο ἀπ' ὅσα ἤξερα—τὸ τοπεῖο τοῦ ὄνειρου μου, τὸν ἀπέραντο δρόμο μὲ τὰ πανύψηλα δέντρα, τὰ φορτωμένα ἀπὸ πελώρια ἄσπρα λουλούδια ;

Ἀλήθεια, σ' ἕνα τέτοιο ὄνειρευτὸ τοπεῖο θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ παντῆσῃ καὶ τὸ Μάη τὸν ἴδιο : ἕνα ὄρατο γελοῦμενο παλλικάρι, μὲ ροδοκόκκι-

να μάγουλα καὶ ξανθὰ μαλλιά, γυμμένο στὰ πράσινα καὶ ἀνθοστεφανωμένο. Νὰ τὸς κρατεῖ καὶ στὰ χέρια του λίγα διαλεχτὰ λουλούδια—τριαντάφυλλα, κρίνους, πανσέδες, βιολέτες. Τὰ προσφέρει σ' ὅποιον ἀπαντᾷ, καὶ πάλι στὰ χέρια του φαίνονται νέα λουλούδια, σὰ νὰ φύτρωναν ἀπὸ μέσα του τὴν ἴδια στιγμή. Ἐχεῖ γὰρ ὄλους, ἀκόμα καὶ γιὰ κείνους πού δὲν προφταίνουν νὰ τὸν ἴδουν : τοὺς τὰ στέλνει. . .

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ζ'

Κωστάκη, ἂν εἶσαι φρόνιμος, θὰ σὲ πάω στὴ Γλυφάδα νὰ κάμῃς μερικὰ μπάνια. Μπήκε βλέπεις, τὸ καλοκαίρι. Θέλεις ;

λογῆς μπανιερὰ γιὰ παιδιὰ—κόκκινα, γαλάζια, πορτοκαλιά, ἄσπρα, οἰωτά, μονόχρωμα ἢ μὲ σχέδια. Κι' ὁ Κωστάκης διαλέγει ἕνα δλοκόκκινο σάν παπαρούνα. Μ' αὐτὸ θὰ κάμῃ τὴ φριγούρα του.

— Εἶναι πολὺ γερό, λέει ὁ ἔμπορος, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί εἶναι κάπως μεγάλο. Ἄς πάρῃ καλύτερα αὐτὸ τὸ γαλάζιο πού θὰ τοῦ ἔρχεται ἴσα-ἴσα.

Καμμιά ἐντύπωση δὲν κάνει ὁ Κωσάκης καὶ ἀπὸ μέσα του τὸ μετανοιώνει πού δὲν ἄκουσε τὴ μαμμὰ του, νὰ πάρῃ τὸ ἄλλο μπανιερὸ πού θὰ τοῦ ἔρχοταν. Ἄλλὰ τώρα εἶναι ἀργά. Ἄς τὸν κοροϊδεύουν. Αὐτὸ τὸλοκόκκινο θὰ φορᾷ. Ἐπειτα μπορεῖ νὰ τὸν κοροϊδεύουν καὶ ἀπὸ τὴ ζήλεια τους. Κανένα ἄλλο παιδί δὲν ἔχει μπανιερὸ μὲ τόσο ὄρατο χρῶμα. . .

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ

Μέσα στον κήπο έγιναν σπουδαία πράγματα αυτές τις μέρες. Ήταν ένας κήπος τόσο μικρός, που με τέσσερα βήματα πήγαινες απ' τή μια ως τήν άλλη του άκρη χωρούσε όμως αρκετά λουλούδια και στή μέση μιὰ μικρή μυγδαλιά άπλωνε τὰ λιγνά κλαδιά της γεμάτα μπουμπούκια.

Πρώτη-πρώτη άνακάλυψε τὸ νέο ή μολόχα.

Άπάνω στὰ στρογγυλά σάν πιάτα φύλλα της, είδε νὰ περιπατάη ένα πράσινο σκουλήκι. Ήταν λιγνό σὰ μύτη μολυβιού και τόσο μικρό που δύσκολα τὸ ξεχώριζε άπάνω στὸ πράσινο φύλλο.

— Μπὰ ! είπε. Πῶς σκαρφάλωσε ἐδῶ πάνω αὐτὸ τὸ σκουληκάκι ; μά ύστερ' ἀπὸ λίγο έπαψε νὰ τοῦ δίνη σημασία, ὁ ήλιος ήταν τόσο ὡμορφος, ή λιανάδα τόσο γλυκειά !

Έπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, τὸ σκουληκάκι είχε γίνει ένας χοντρός και καλοθρεμένος σκουλήκαρος και τὰ φύλλα τής μολόχας ήταν γεμάτα τρύπες.

— Τί κακό είν' αὐτὸ που έπαθια; παραπονέθηκε ἐκείνη στὰ ζουμπούλια, που σκορπούσαν πιδ πέρα τή μεθυστικὴ μυρωδιά τους. Αὐτὸ τὸ ζωάκι κοντεύει νὰ φάη όλα τὰ φύλλα μου. Κυτάρτε τὸ πόσο μεγάλωσε!

— Δέν πιστεύω νὰ φοβήθης ένα πρασινοσκουλήκο; απάντησε ένα ζουμπούλι και κούνησε τὰ σπαθωτά φύλλα του, σάν άξιοματικός που βασίλει στα ὄπλα του. Ὁ πανσές όμως κούνησε σκεπτικῶς τὸ πολύχρωμο κεφάλι του και είπε:

— Όλα πρέπει νὰ τὰ φοβάται κανείς».

Ἡ μυγδαλιά που όλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ήταν άπασχολημένη νὰ ετοιμάζη τὰ ρόδινα μπουμπούκια της, έσκυψε νὰ πάρη μέρος στήν κουβέντα κι' εἶμα τέλειωσαν οἱ άλλοι πρόσθεσε με ύπερηφάνεια.

— Εὐτυχῶς ἐγὼ δέν εβγάλα ἀκόμη φύλλα κι' εἶτσι δέν με τρομάζει αὐτὸ τὸ σκουλήκι.

— Εγὼ δέν εἶμαι σκουλήκι, είπε ἐπὶ τέλους τὸ χοντρὸ ἐκείνο πράσινο ζωάκι. Εἶμαι κάμπια. Σὲ λίγες μέρες θὰ γίνω κάτι που δέν τὸ φαντάζεται κανείς σας. Θὰ γίνω τὸ πιὸ ὡραίο μέσ' στὸν κήπο.

— Εὐὸ τὸ πιὸ ὡραίο ; κορόιδεψε πετώντας μιὰ χρυσόμυγα, εὐὸ εἶσαι ὄλο κι' ὄλο μιὰ οὐρά, δέν έχεις οὔτε καν ποδάκια. Τί φαντασμένο πλάσμα, θεέ μου !

Ὡς και τὰ σκουλήκια εβγάλαν τής

μύτες τους μεσ' απ' τὸ χῶμα και τής φώναξαν :

— Ὁ,τι και νὰ πῆς εἶσαι ἀδελφὴ μας.

Ἡ κάμπια όμως δὲ φάνηκε νὰ στεναχωρήθηκε απ' ὄλο αὐτὸ τὸ κουτομπολιό. Έτρωγε διαρκῶς και κάθεμέρα μεγάλωνε και πιὸ πολὺ απ' τήν ἄλλη μεριά τὰ φύλλα τής μολόχας είχαν γίνει σάν σουρωτήρια.

Κι' ἐνῶ ή μολόχα έτρεπε πῶς θὰ ξεραθῆ, ξαφνικά μιὰ μέρα ή κάμπια έπαψε τὸ φαί, μαζεύτηκε σ' ένα φύλλο και άρχισε νὰ βγάζη ἀπὸ τὸ στόμα της μιὰ φιλή κλωστή, σάν τής ἀράχνης.

Μ' αὐτὴν έπλεξε γύρω της ένα δίχτυ. Δούλευε με πολλή προκοπή κι' όλα τὰ λουλούδια περιέμεναν με περιέργεια νὰ δοῦν τί θὰ κάνη. Κόντευε νὰ βασιλέψη ὁ ήλιος, δταν εβγαλε γιά τελευταία φορά τήν ἀσημη μούρη της απ' τὸ μπαμπακένιο σπιτάκι της και τὸς είπε :

— Καλή νύχτα σας, τώρα θὰ καμθῶ πολλές μέρες κι' δταν θὰ βγῶ κανείς σας δὲ θὰ με γνωρίση.

Έπειτα κλείστηκε μέσα και δέν ξαναφάνηκε.

— Τί μυστήρια είν' αὐτά ; μουρμούρισαν τὰ ζουμπούλια.

— Μήν πιστεύετε ἐκείνους που λένε μεγάλα λόγια, είπε ὁ σοφὸς πανσές.

Ὁ ήλιος εβγαίνει και βασιλεύει πολλές μέρες.

Οἱ νύχτες άπλωναν τὰ σκοτεινά βελούδα τους τὰ κεντημένα με ἀστρακι' ή αὐγή στόλιζε τὰ φύλλα τῶν λουλουδιῶν με δροσοσταλίδες. Τὸ κάτασπρο σπιτάκι τής κάμπιας έμενε πάντα κλειστό. Έλεγες πῶς ὄλοι τὸ ξεχασαν, δταν ένα πρωϊνὸ ή μολόχα άρχισε :

— Δὲ μοῦ λέτε τί έγινε ἐκείνο τὸ φαντασμένο σκουλήκι ;

— Πάτε θὰ γίνη τὸ πιὸ ὡραίο απ' ὄλους μας; ρώτησε ή μυγδαλιά που ήταν φορτωμένη λουλούδια και καμάρωνε.

— Ήταν μιὰ ἀδιόρθωτη ψεύτρα και νόμιζε πῶς θὰ μάς γελάση, απάντησε ὁ πανσές.

Κι' ὄλοι συμφώνησαν πῶς ή κάμπια θὰ εἶχε ψοφήσει.

Τήν ἄλλη μέρα ὁ ήλιος βγήκε λαμπρότερος. Ὁ ἀνοιξιάνικος οὐρανός, χαμογελοῦσε τὸ γαλανὸ χαμόγελό του στὸν κόσμο. Έκει κατὰ τὸ μεσημέρι είδε πρώτος ὁ πανσές ν' ἀνοίγη τὸ άσπρο σπιτάκι.

— Κοιτάξτε, φώναξε γελῶντας. Ἡ κάμπια βγαίνει πάλι.

Όλα τὰ λουλούδια γύρισαν κατὰ κεί και είδαν νὰ βγαίνουν κάτι πολὺ

λεπτὰ ποδαράκια, ύστερα δυὸ κέρατες, που εβφαξαν ἀκουμπώντας ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεί' έπειτα φάνηκε ένα ζωάκι με τσαλακωμένα φτερά. Κάθισε στὸν ήλιο, ἀναιγκλεινοντας τὰ μάτια σὰ νὰ τὸ πείραζε τὸ πολὺ φῶς.

Κανείς δὲ μιλοῦσε και τ' ἀεράκι ἀκόμη έπαψε νὰ παίζη μέσα στα φύλλα. Τὸ ζωάκι κουνήθηκε, ξεδίπλωσε τὰ φτερά του. Ήταν κάτι μεγάλη, χνουδωτά και ὁμορφα φτερά ! Τὰ χρώματά τους ήταν γλυκά ὅπως τὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν, ήταν κερφιά με κόκκινα και κίτρινα σχέδια και στίς άκρες είχαν δυὸ στρογγυλές βούλες σὰ μάτια.

Όλα τὰ λουλούδια είχαν γυρισμένα τὰ μάτια τους άπάνω του, τὰ καπιτσινια τεντώνονταν στα ψηλά κατσανάκια τους γιά νὰ ἴδουν. Τότε τὸ ζωάκι τὸς είπε :

— Εἶμαι ή πεταλούδα.

Άνοιξε διάπλατα τὰ πλουμιστά φτερά της κι' έπέταξε ελαφριά - ελαφριά.

Έκανε ένα γύρο πάνω απ' τὰ ξανθὰ κεφάλια τῶν ζουμπολιῶν, που έμειναν ἐκστατικά ἀνέθηκε ψηλά στήν κορφή τής μυγδαλιάς, στάθηκε λίγο πάνω σ' ἄσπρα λουλούδια της κι' ύστερα χάθηκε πίσω απ' τὸν ψηλὸ μαντρότοιχο.

Τὰ λουλούδια έστεκαν βουβά, γεμάτα ἀπορία και θαυμασμό. Μόνο μερικές τσοκνίδες, που ήταν φυτωμένος σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κήπου, έσκασαν στα γέλια.

ΦΩΤΟ Δ. ΜΙΧΑ

ΟΙ ΔΟΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΜΑΪΟΣ

«Δέν είν' ὁ βίος Μάιος, αἰώνιος δέν εἶναι !

Εἶπ' ὁ μπαμπᾶς, πῶς εβγαψε παλιός [μας ποιητής] Λουλούδια, κι' ἀνθη τοῦ άγροῦ, κιννά [φύλλοι μουρίνας, Θὰ σβύσουν σάν πλακόση τα, ὁ ἔξο [λοδορευτής,

Ὁ παγωμένος ὁ βορῆς, και τ' άγρια [ἔρησοβόοι !

— Παιδιά μου, μή λυπόσαστε, θὰ εἶ [νανθίσουν πάλι.

Όταν γυρίση ή ἀνοιξη, τής Δήμητρας [ή κόρη, και τὸ δεχθῆ, ὀλόχαρη, σὲ μιὰ δροσά [τη ἀγκάλη !

Κοι τή ζωή, ἀπόνετα, τὰ βάσανα τή [δέρνονν

Άγκομαχά, τσακίζεται, μά πάλι ξανα [νοίανει,

Χαρῆς, τὰ τόσα βάσανα στή λήθη συ [νεπαίρονν,

Ζωή πετὰ χαρούμενη, ὅπου βογκοῖσαν [πῶνοι !

ΦΑΚ

ΣΤΟ ΔΡΕΠΑΝΟ

Μόλις άφήση κανείς τή γέφυρα, που χωρίζει σὲ δυὸ τὸν κόλπο τοῦ Ἄργεστολίου, στήν Κεφαλλονιά, βρίσκειται σ' ένα δρόμο φαρδῶ, με δένδρα, ψηλά και με φουντωμένα φυλάωματα, δῶθε και κείθε. Και καθὼς προχωρεῖ, βλέπει, δεξιά του, ψηλοῦς τοίχους νὰ ὀρθώνονται, με μιὰ σιδερένια πόρτα, κλειδωμένη με σκουριασμένη ἀλυσίδα. Εἶναι τὸ κοιμητήρι τῶν Ἄγγλων. Μὰ Ἄγγλοι δέν ὑπάρχουν πιά στὸ νησί. Και τὸ κοιμητήρι τους δέν έχει οὔτε ζωηρόχρωμα λουλούδια στοῦς τάφους, οὔτε δρομίσκους ἀνάμεσα, οὔτε λευκὰ μάρμαρα. Οἱ δρομίσκοι εἶναι γεμάτοι ἀγριόχορτα κι' οἱ ἐπιτύμβιες πλάκες, σκουρες πιά απ' τὸ πέρασμα τῶν καιρῶν, χορταριασμένες κι' αυτές. Τὰ ὀνόματα που έχουν χαραχτῆ πάνω τους, οἱ τίτλοι, οἱ ἡμερομηνίες και τὰ ἐγκώμια, χάνονται μέσα στή μαυράδα τῶν μαρμάρων, που, μιὰ φορά, ἀχτινοβολούσαν με τή γυαλιστερή τους ἀσπράδα.

Κανείς δέν ἔρχεται πιά νὰ στολίση αὐτοῦς τοῦς τάφους με λουλούδια, κανείς δέν ἔρχεται νὰ γονατίση μπροστά τους, νὰ τοῦς ραντίση με τὰ δάκρυα του. Κι' οἱ νεκροί, που ἀναπαύονται ἀπὸ κάτω τους, στα σπλάχνα τής γῆς, κάτω απ' τίς σκιές τῶν κυπαρισσιῶν, θάρρει κανείς πῶς συλλογίζονται με μελαγχολία : «Κι' ἔμω. Μιὰ φορά περνούσαμε καμαρωτοί, μέσα στὰμάξι μας με τοῦς χρυσοῦς θυρεοῦς, μέσα σὲ λαμπρές στο-

λές, με τὰ παράσημά μας στὸ στήθος, με δλόκληρη ἀκολουθία. Κι' ὄλοι ἔκλιναν τὸ κεφάλι μπροστά μας...»

Λίγο παρέκει απ' τήν πόλη τοῦ κοιμητηρίου, ἀνάμεσα στα κυπαρισσια, ένας λευκοφτέρουγος ἄγγελος, εἶναι ή μοναδική φαιδρὴ νότα μέσα στὸ παρατημένο κοιμητήρι. Χαμηλόβλέπει. Μὰ δὲ στάζουν δάκρυα απ' τὰ μάτια του. Οὔτε τὸ στόμα του τὸ στραβώνουν οἱ θρηγοί. Οὔτε χτυπᾶ με τὰ χέρια τὸ στήθος του. Αὐτὸς ἔρχεται ἀπὸ ψηλά. Μόλις με τὰ δάχτυλα πατάει στή γῆ. Ὁ λευκός του ποδήρης χιτώνας, που πτυχώνεται, ἀνεμίζεται ἀκόμα. Μέσα στίς χούφτες του κρατᾶει ένα μπουκέτο λουλούδια, που τὰ σφίγγει στὸ στήθος του ('). Και καθὼς τὰ χεῖλη του μόλις σκλεύουν, λέει κανείς πῶς μιλεῖ σὲ μιὰν οὐράνια γλῶσσα, ἀκατάληπτη στοῦς ἀνθρώπους.

Ὡστόσο, ἐγὼ διάβασα στα μάτια του ἐκεῖνο που θέλει νὰ πῆ. Θερρῶ πῶς δὲ γελάστηκα. Κάτι τέτοιο θὰ λέη : «Μὴ σᾶς θαμπώνη ή λάμψη. Μὴ κομπάζετε γιά τοῦς τίτλους σας. Οὔτε γιά τή γενιά σας. Οὔτε γιά τὰ πλοῦτή σας. Όλα αὐτὰ θὰ τὰ χάσετε κάποτε. . .». Ἴσως νὰ λέη, κι' ἄλλα. Μὰ ἐκεῖνα τὰ λέει τόσο σιγά, που δέν τὰ κοῦνε παρὰ πολὺ λίγοι. Οἱ ἀνώτεροι ἀνθρωποι.

**

(*) Ὁ ὄρατος ἄγγελος, που φτάνει στήν τέχνη του τή Νίκη τής Σαμοθράκης, εἶναι ἔργο τοῦ Γεωργίου Μπανάου, Κεφαλλονίως.

Παραπέρα, σταματᾶει κανείς στὸ ἰταλικὸ κοιμητήρι. Και, μόλις φτάση στήν Παναγία τοῦ Δρεπάνου, βρίσκει μιὰ πόλη ἀνοιχτή : Αὐτὸ εἶναι τὸ κοιμητήρι τῶν ὀρθοδόξων. Ἐδῶ βλέπει κανείς πολλά λευκὰ μάρμαρα. Λευκὰ μάρμαρα που στηρίζουν ληκόθους, προτομές, σταυροῦς. Και πολλά ἀνθη. Μῶθ, μπλέ, κίτρινα. Και φανοῦς. Και σιδερένια κάγκελλα. Και ὀνόματα που διαβάζονται καθαρά. . .

Ὡστόσο, εἶναι κι' ἐδῶ πολλοὶ τάφοι, που τοῦς σκεπάζουν σκουρα, ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν καιρῶν, μάρμαρα. Κι' εἶπου τὰ ὀνόματα ποῦχουν χαραχτῆ πάνω τους, οἱ τίτλοι, οἱ ἡμερομηνίες και τὰ ἐγκώμια, χάνονται μέσα στή μαυρίλα τῶν μαρμάρων, που, μιὰ φορά, ἀχτινοβολούσαν με τή γυαλιστερή τους ἀσπράδα. Εἶναι οἱ τάφοι ἐκείνων, που δέν ἀφησαν κανένα φεῦγοντας απ' αὐτὸ τὸν κόσμο. ή που κανένας δικός τους δέν έμεινε στὸν τόπο τους.

Μὰ ὁ ὀραιότερος τάφος δέν εἶναι τὰ μαρμάρινα μνημεῖα, που θυμίζουν ἀρχαίους ναοῦς. Εἶναι αὐτὸς που σκεπάζει, με σεμνότητα, μιὰ πλάκα μακρόστενη, μ' ένα κινκλίδωμα γύρω-γύρω. Σ' αὐτὸ τὸν τάφο βλέπει κανείς, πρώτα-πρώτα, ένα σταυρὸ σ' ἔναν κύκλο, που σχηματίζει τὸ φόντο του. Και διαβάζει, σὲ καλλιγραφικὰ γράμματα :

Ἄνδρας Λασκαράτος 1811—1901

Τίποτ' ἄλλο. Οὔτε τὸνεμα τοῦ πατέρα του καν. Ὁ Ἄντρεας Λασκα-

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μία μικρὴ Ἀυστριακή.

Μία μικρὴ Παριζιάνα

Ένας μικρός Τσάκος

ράτος δέν ήταν έτερόφωτο. Είχε δική του λάμψη. Ήταν ο Άντρεάς Λασκαράτος και θά μείνη ο Άντρεάς Λασκαράτος.

Είναι ο μαχητής. Ο παρεξηγηγηνμένος, ο κατατρεγμένος. Γιατί ήταν ο Άνθρωπος. Τό φραγγέλιο. Ο «Λύχνος».

Μά τώρα ζέν τάχει με τόν κύριον Λομπάρδον. Ούτε καταφέρεται κατά τής Βουλής». Ούτε ερωτεύεται τούς «φίλους συνδρομητάδες», που «20 λεπτά τά θεωρούνε παράπολλα για νά έχουνε σωστήν τήν συλλογήν τών φύλλων μιάς οικογενειακής έφημερίδος», ενώ «αύριο δέ θέλ' είναι παράπολλα 20 σελλίνα» για νά πάνε «εις τό Θέατρον δ' «Κέφαλος», όπου «θά καθί έν πλήρει πομπή και παρατάξει ή Δικολαποθήκη του Κυρίου "Οδδη". Τώρα, άν ανοίγη τό στόμα μέσ' άπ' τόν τάφο του, τάνοίγει για νά ευχαριστή-

ση τόν προσκυνητή του και νά τού θυμίση, πώς ε,τι άπομένει άπ' τούς ανθρώπους που έζησαν έναν καιρό, δέν είναι παρά ή άνάμνησή τους. . .

«Οποιος κι' άν είσαι σύ πουρθεσ εδώ Νά ρίξης μία ματιά στο ένθύμημά μου, Φίλε επισκέφτη, έχω σ' ευχαριστώ. Σ' τώρα θά θυμάσαι τά δικά μου, "Ο,τι σ' έσένα μ' έκανε γνωστό" Μά έμε σκεπάει ή γή τά λείψανά μου. "Ωστε νά μή μπορώ νά σ' αισθανθώ. "Έτσι κι' εσύ μή χάνεσαι κοντά μου Δέν κατοικόνται οι τάφοι άπό στοιχειά, Για νά ιδή ο Λασκαράτος τή μορφή σου, Κι' εσύ νά δής σάν κάποια του θεωριά. Και μόνον εις τό διάβα τής ζωής σου θυμόσουνε κι' έμε καμιά φορά, Για νά με ζής εις τήν ένθύμησή σου.

Και κάτω άπ' τούς στίχους ένας κύκλος πάλι, σχηματίζει τό φόντο ενός άνάγλυφου λύχνου. Του «Λύχνου», που όμως έχει ούσους πιά άπό χρόνια. . .

K. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

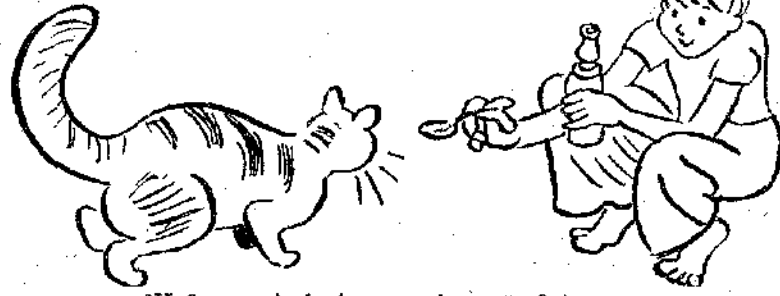
—Συνέχεια άπό τό προηγούμενο—

«Ωστόσο με τόν καιρό ή παραγή του Τόμ χάθηκε, βαρέθηκε πιά νά έχη άδιάκοπα πονόδοντο και γι' αυτό τόν κατάργησε και άν τυχόν κατάφερε ο Σιδ νά βγάλη τίποτε άπό τά άσυνάρτητα παραμιλητά του, τó κράτησε έπισημόσητε για τόν έαυτό του.

Έντούτοις στενοχωριόταν φοβερά κάθε φορά που έβλεπε τούς συμμαθητές του νά παίζουν κάθε τόσο τή νεκροψία και νά κάνουν άναπαράσταση τής σκηνής του νεκροταφείου, πράγμα που τού έφερνε μπροστά του ζωντανά τά περιστατικά τής φοβερής εκείνης νύχτας. Στόν Σιδ φάνηκε παράξενο που ο Τόμ δέν ήθελε ποτέ νά λάβη μέρος σέ κανένα άπ' αυτά τά παιχνίδια, ενώ αυτός πάντα συνείθιζε νά είναι ο πρώτος σέ τέτοιου είδους πράγματα, και που έδειχνε πραγματική άποτροπή γι' αυτά. Ο Σιδ παραξενεύτηκε πολύ αλλά δέν ειπε τίποτε. Με τόν καιρό όμως πέρασε και ή φούρια τής «νεκροψίας» και μαζί μ' αυτήν ήσυχασε και ή συνείδηση του Τόμ.

Κάθε μέρα ή τó άργότερο κάθε δυό μέρες κατά τήν έποχή αυτή που περνούσε τέτοια ήθικα βραδυ-

στήρια συνείθιζε ο Τόμ νά βρίσκη κάθε είδους ευκαιρίες για νά περνά ήμπερδ άπό τó καγκελιωτό παραθυράκι τής φυλακής και νά δίνη στο «δολο-

Ήρθε κοντά ο κίτρινος γάτος τής θείας του. (Σελ. 203, στ. γ')

φόνου» κάθε λογής μικρά δωράκια. Η φυλακή ήταν ένα μισοερειπωμένο, στενόχωρο κι' έλασινό παλιό σπιτο που βρισκόταν σ' ένα βάλτο έξω άπό τήν πολιτεία. Δεσμοφύλακα δέν είχε γιατί σπάνια είχε και πελάτες. Τά μικρά δωρά που έφερνε ο Τόμ στόν Πόττερ τού ελάφρωναν πολύ τή συνείδησή του.

Οι κάτοικοι του μικρού χωριού ένοιαθαν μεγάλη διάθεση νά γδάρουν τόν Ίνδιάνο Τζό και νά τόν ρίξουν στην σιδηροδρομική γραμμή νά τόν κάνουν κομμάτια και νά τόν παραπέμψουν σέ δίκη για τήν τυμβωρυχία. Μά έλοι τούς τόν φοβόνταν τόσο πολύ, ώστε κανείς δέν λάποφάσιζε ν'

συνιστούσε με θερμή σέ έλους τούς φίλους και τούς γείτονές της, γιατί ήταν αγαθή και εύπιστη κι' έπεφτε εύκολα θύμα.

Τότε ήταν στην ήμερησία διάταξη ή υδροθεραπεία και ή άρρώστεια του Τόμ τής ήρθε κελεπούρι. Κάθε πρωί λοιπόν τόν κατέβαζε στην ξυλαποθήκη, τόν έστηνε μέσα στην σκάφη και άδειαζε επάνω του καταρράκτες ολόκληρους άπό κρύο νερό, ύστερα τόν έτριβε δυνατά με μία πετσέτα που έγδερνε σάν ξυστήρι και τόν έπαιρνε μέσα. Τόν τύλιγε μ' ένα βρεμένο σεντόνι και τόν έχωνε στο κρεβάτι κι' εκεί τόν σκέπαζε με έδες τις κουβέρτες που βρισκόταν στο σπίτι,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

«Ωστόσο έδες αυτές οι περιπέτειες και οι συγκινήσεις δέν πέρασαν χωρίς νά έπηρέασουν τήν υγεία του Τόμ. Ο μικρός είχε χλωμιάνει, δέν είχε πιά όρεξη νά φάη, και, τó άνησυχαστικώτερο σύμπτωμα άπ' όλα, έπαψε σχεδόν νά κάνει άταξίες και νά παίρνη κρυφά λιχουδιές άπό τó μπουφέ.

«Όλα αυτά τά φαινόμενα άνησυχισαν έξαιρετικά τή θεία του και ή καιμένη δέν ήξερε τί νά κάνει γι' ά νά τόν φέρη στα καλά του. Στο τέλος, σάν ειδε πως ούτε τά φρέσκα αυγά, ούτε τó παραπανιστό γάλα, ούτε οι μπριζόλες δέν ώφελοσαν σέ τίποτε, έβαλε σ' ένεργεια τά γιατρικά και τά διάφορα άλλα θεραπευτικά μέσα. Ηξερε όλα τά μαντζούνια και έδες τις θεραπείες τής μόδας και ένθουσιαζόταν κάθε φορά που τής δινόταν ευκαιρία νά τά δοκιμάση, όχι στόν έαυτό της, γιατί δέν άρρώστανε ποτέ, αλλά σ' όποιουδήποτε τής έπεφτε στα χέρια της. Ήταν συνδρομητρια σέ όλα τά λατρικά περιοδικά κι' έσα καινούργια φάρμακα ρεklamάρizαν τά

ώσπου έδρωνε ο Τόμ και ξεέδρωνε και «βασ ζουμι είχε μέσα του έβγαίνε δλο άπ' τó πετόι του», όπως έλεγε κι' ο ίδιος.

Μ' όλα αυτά όμως ο Τόμ γινόταν έλο και πιά μελαγχολικός και πιά χλωμός και πιά αδύνατος. Σάν ειδε ή θεία του πως οι ψυχρολουσιές δέν ώφελοσαν, αποφάσισε νά δοκιμάση τά άτμόλουτρα, τά ντους και τά θερμόλουτρα. Μά τó παιδί εξακολουθούσε νά είναι μελαγχολικό σάν συννεφιασμένη ήμέρα. Τότε μαζί με τήν υδροθεραπεία ή θεία Πόλλυ έβαλε σ' ένεργεια και τó κουάκερ και τόν τάιζε πιάτα ολόκληρα άπ' αυτό τέσσερις φορές τήν ήμέρα, ποτίζοντάς τον και με κάθε λογής μαντζούνια.

Μά ο Τόμ δέν παρουσίαζε καμμία αντίδραση, και αυτό κατατρόμαζε ως τó βάθος τής καρδιάς της τήν αγαθή θεία Πόλλυ. Έπρεπε με κάθε τρόπο νά νικηθή αυτή ή άδιαφορία του Τόμ. Τότε άκουσε για πρώτη φορά για ένα θαυματουργό φάρμακο που τó έλεγαν «Πονοφόνον». Παράγγειλε εδθός ένα μπουκάλι και τó έδοκίμασε με τή γλώσσα της κι' έμεινε ένθουσιασμένη. Ήταν φωτιά άναλυτή! Έγκατέλειψε λοιπόν τήν υδροθεραπεία και κρέμασε έδες της τις έλπίδες στο Πονοφόνον. Έδωσε τού Τόμ μία κουταλιά τού καφέ και με βαθεία άγωνία στάθηκε νά ιδή τó αποτέλεσμα. Έ, τούτη τή φορά είχε βρει αυτό που έπρεπε. Η άδιαφορία είχε όριστικά διαλυθή. Τό παιδί δέν θά έκανε διαφορετικά άν τού είχαν άνάψει φωτιά στα σωθικά του.

«Ωστόσο ο Τόμ κατάλαβε ότι ήταν καιρός πιά νά ζυγνήση. Αυτό τó είδος τής ζωής μπορεί νά τόν έξύψωνε στόν έαυτό του, νά τόν στόλιζε με τόν φωτιστόφανο του μέτριου, μά τώρα άρχισε πιά νά γίνεται άνυπόφορο. Έβαλε με τó μυαλό του κάθε λογής σχέδια και στο τέλος έκρινε ως τó πιά άποτελεσματικό άπ' όλα νά προσποιηθή πως ήταν κατενθουσιασμένος με τó Πονοφόνον. Άρχισε λοιπόν νά τó γυρεύη τόσο συχνά ώστε κατάντησε ένρολητικός και ή θεία του έπι τέλους τού ειπε νά τó παίρνη μόνος του και νά τήν αφήνει ήσυχη. Αν τήν πρόταση αυτήν τής τήν είχε κάνει ο Σίντ, δέν θά έδειχνε καμμία δυσπιστία, μά επειδή ήταν ο Τόμ πήγαινε κάθε τόσο και κοίταζε κρυφά τήν μπατίλλια. Πιστοποίησε ότι τó γιατρικό σ' αλήθεια λιγότευε μά δέν τής πέρασε άπό τó μυαλό ότι ο μικρός μεταχειριζόταν τó γιατρικό για τó καλό μιάς τρύπας που βρισκόταν στο πάτωμα τής τραπεζαρίας. Μία μέρα έννθ ο Τόμ καταγινόταν

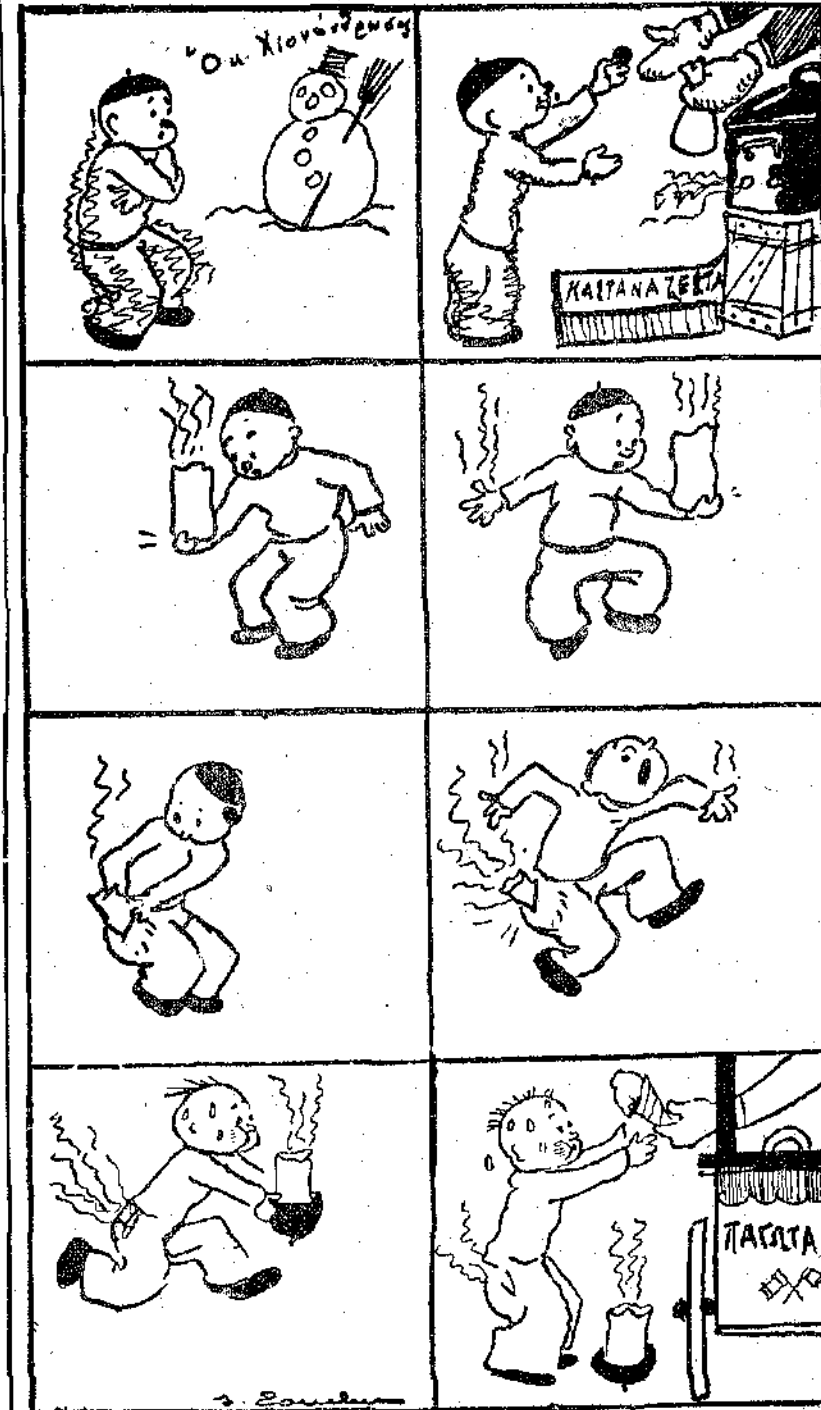
νά δώση στην τρύπα τήν τακτική της κουταλιά ήρθε κοντά του γουρ-γουρίζοντας ο κίτρινος γάτος τής θείας του, κοιτάζοντας τó κουτάλι με λιχουδιά και γυρεύοντας νά δοκιμάση. Ο Τόμ ειπε :

— Τό καλό που σου θέλω, Πήτερ, μή γυρεύεις πράγμα που δέν τó χρειάζεσαι; ή μήπως τó χρειάζεσαι;

Ο Πήτερ έκανε νόημα πως τó χρειαζόταν.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΑΝΟΙΞΗ

Τί καλό φέτος! Άνοιξη και χιόνια! Χιονάνθρωπος, ζεστά κάστανια και παγωτά! Μία μέρα ο μικρός Γαβριός, που κρυώνει πολύ, αγοράζει κάστανια για νά ζεσταθή. Άλλά ζεσταίνεται τόσο, ώστε τρέχει —και βλέπετε σέ τι κατάσταση—κι' αγοράζει παγωτό. . .

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ

Όσοι μένετε στην Αθήνα θα έχετε ίσως ιδεί πέρυσι μια Οδηγική παιδική ορχήστρα που επί καιρό έπαιζε σ' έναν από τους κεντρικούς κινηματογράφους.

Μάθετε λοιπόν πως παρόμοιες ορχήστρες υπάρχουν πολλές σ' όλοκληρο τον κόσμο. Στη Αίγλη της Γαλλίας υπάρχει μια «ορχήστρα-Μπεμπέ» όπου οι πύο «ήλικωμένοι» μουσικοί είναι 14 ετών.

Στην Αλγερία υπάρχει ή ορχήστρα του «Ελ-Μπία» που είχε πέρυσι έρθει στο Παρίσι για τή γαλλική έκθεση. Όλοι οι μουσικοί, άνδρια και κορίτσια, ντυμένοι με τις ειδικές κατάλευκες στολές τους έκαναν μια μεγαλοπρεπέστατη παράσταση απ' τους δρόμους του Παρισιού, παίζοντας τά όργανά τους και τά Παριζιανόπουλα έχασκαν μ' άνοιχτά τό στόμα.

Ότόσο όλοι αυτοί οι μικροί μουσικοί φαίνονται γέροι μπροστά στην παιδική ορχήστρα μιας παρισινή συνοικίας. Φαντασθήτε ότι ή αρχιμουσικός της ορχήστρας αυτής είναι μόλις τεσσάρων ετών και ή τομπανίστής μόλις τριών!

Η άλήθεια είναι πως δέν παίζουν άκόμη και τόσο καλά, μα με τον καιρό θα μάθουν.

ΕΝΑΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΠΟΥ ΕΠΕΣΕ ΑΠ' ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Όταν είσθε στο αυτοκίνητο και ταξιδεύετε προσέχετε να κάθσετε καλά στη θέση σας για να μην πάθετε ότι έπαθε ένας νεαρός ταξιδιώτης που έρχόταν από την Ντωβίλλ στο Παρίσι. Λοιπόν ή πέρτα του αυτοκινήτου φαίνεται δέν ήταν καλά κλειστή, ή ή νεαρός μας δέν βρισκόταν καθισμένος όπως έπρεπε και σέ μια άπότομη στροφή βρέθηκε ή καυμένος έξω από τό αυτοκίνητο χωρίς να τό πάρη κανένας είδηση.

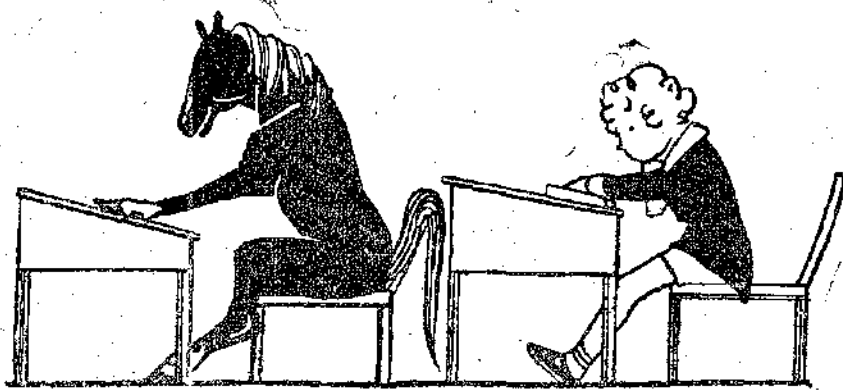
Σέ λίγο καλά-κακά σηκώθηκε γιατί δέν είχε σπάσει τίποτε και μόνο που ζαλλίστηκε λιγάκι.

Θέλοντας και μη έξακολούθησε τό δρόμο του πεζή και σέ λίγο έφθασε σ' ένα μικρό χωριό όπου μό-

λις τον είδαν οι κάτοικοι τό έβαλαν στα πόδια πανικόβλητοι!

Πανικόβλητοι: «Α, ναί ξέχασα να σάς πώ ότι ή ταξιδιώτης μας ήταν ένα νεαρό λεονταράκι. Μα έσο κι' αν ήταν γιός του βασιλιά των ζώων οι χωρικοί δέν έπρεπε να τρομοκρατηθούν τόσο γιατί τό λεονταράκι τό καυμένο δέν είχε διάθεση να πειράξη κανέναν. Αυτό τό κατάλαβε μόλις τό είδε ένας αγαθός φούρναρης του χωριού και μαζί με τόν χωροφύλακα έπιασε τό λεονταράκι και τό πήρε στο σπίτι του όπου τό φιλοξένησε με όλους τους τύπους.

Έτσι την άλλη μέρα ή αφεντικός του που τό ζητούσε σαν τρελλός βρήκε τό λεονταράκι του σέω και άκέραιο στο σπίτι του φιλοξένου φούρναρη, με την καλίσσα του φου-

Τό άλογο από σχολείο.

σκωμένη από τά πολλά παξιμάδια και κουλούρια που είχε φάει.

Έν τούτοις, μεταξύ μας, έγω πιστεύω ότι τό λεονταράκι θα προτιμούσε ή φούρναρης να ήταν χασάπης και να του είχε προσφέρει κανένα τρυφερό μπιφτέκι.

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Πολλά παιδιά προτιμούν άντι να πηγαίνουν στο σχολείο να τρέχουν στα χλοερά λιβάδια. Φαίνεται όμως πως και πολλά άλογάκια επιθυμούν τό αντίθετο. Αυτό τουλάχιστο συνέβη στην καυμένη τή Μελίκα, μια χαριτωμένη έγγλέζα φοραδίτσα, που μια μέρα εκεί που έβουκε στο καταπράσινο λιβάδι της, πήδησε ξαφνικά τόν φρέχτη και τράβηξε κατ'ευθείαν στο σχολείο που βρισκόταν εκεί κοντά και βρίσκοντας την πόρτα άνοιχτή μπήκε μέσα με φοβερό πάταγο και τά έκανε θάλασσα.

Κανένα άπό τά παιδιά δέν έπαθε

τίποτε, μόνο μερικά θρανία έσπασαν κι' ή ίδια ή Μελίκα ή καυμένη πληγώθηκε αρκετά σοβαρά.

Ό μύθος δηλοί ότι «Έναςτος έφ' ή έτάχθη εκεί και μενέτω». Στην Μελίκα άρεσε να πάη στο σχολείο να μάθη γράμματα και σέ πολλά παιδιά άρέσει να τρέχουν έξω στην έξοχή. Καθώς βλέπετε όμως τό σχολείο είναι για τά παιδιά και τό τρέξιμο για τ' άλογα. Τό αντίθετο βγαίνει και στους δυό σέ κακό.

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ ΜΑΣ

Ό Ραδιοφωνικός Σταθμός τών Αθηνών είναι έτοιμος. Όταν εγκαταστάθηκε, την 25 Μαρτίου μ' ένα σύντομο κι' όρατο λόγο του Βασιλιά ήταν άκόμα άτελής. Άλλά σέ μετά-ξδ τά μηχανήματα συμπληρώθηκαν και σέ λίγες ήμέρες — ως τις 10 Μαΐου λένε — αρχίζει ή λειτουργία του κανονικά. Οι μεταδόσεις του δηλαδή θάκούγονται όπως και τών άλλων ευρωπαϊκών Σταθμών, απ' όλο σχεδόν τον κόσμο.

Ός τώρα τις άκούγαν μόνο στην Αθήνα και τά περίχωρα. Έτσιπολελοί Αθηναίοι, που δέν είχαν πάει στην

έκκλησιά, μπόρεσαν νακούσουν, άπό τά σπίτια τους, την ακολουθία του Έπιτοφίου τό βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής και την Ανάσταση τά μεσάνυχτα του Μεγάλου Σαββάτου. Άρκετά καθαρά μεταδίδθηκαν σ' ός Θρηνοί άπό τή Μητρόπολη — Η ζωή έν τάφω, Έρρανον τόν τάφον κτλ. — και τό Ευαγγέλιο της Ανάστασης, και τό «Δέξα τή όμοουσίω», και τέλος τό Χριστός Άνέστη. Άκούσθηκαν άκόμα κι' οι κημπάνες, οι πένθιμες της Παρασκευής κι' οι χαρμόσυνες του Σαββάτου.

Τί πρόδος! τί θαύμα!... Ούτε στέν ύπνο τους δέν θα τό είχαν ιδεί οι γηραιοί Αθηναίοι, πως θα έρχόταν ήμέρα όταν δέν θα μπορούσαν πιά να πηγαίνουν στην έκκλησιά, που καθισμένοι στην πολυθρόνα τους, στην κάμαρά τους, μ' ένα μηχανήμα δίπλα τους, θάκουγαν τις έσρες άκολουθίες σά νάταν εκεί.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ίδε Άποτελέσματα στο φυλλάδιο 20)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΑΡΟΜΗ

Έίχαμε αποφασίσει να κλείσουμε τό σχολείο μας με μια έκδρομή στο Μεγάλο Πεύκο.

Θά πήγαμε μονάχα ή τάξη μας, ή έκτη Γυμνασίου με τους αγαπημένους της καθηγητές.

Βεβαιώσαμε λοιπόν κάποιο πρωί — την προπαραμονή των τελευταίων διαγωνισμών με γέλια, φωνές και τραγούδια. Η παιδιάτικη ξενουσιά μας δέν έβλεπε καμιά σοβαρότητα στην περίπτωση. Κανείς δέ σκεπτόταν πως βρισκόμαστε όλες μαζί για τελευταία φορά, πως βάζαμε τελεία σέ μια δεκάχρονη περίοδο χαράς κι' αγάπης.

Κολυπήσαμε εύθυμα όλο τό πρωί, παίξαμε στην άκρογαλιά και τό μεσημέρι φάγαμε κάτω από τά πεύκα. Ύστερα άφίνοντας τους καθηγητές ν' άναπαυθούν — δέν είχαν τή δική μας ήλικία και ζούθλια εκείνοι — οίχτηκαμε κάλι στο παιχνίδι άπολαμβάνοντας χωρίς καμιά άλλη σκέψη τό άρωμα τών πεύκων, τό χρυσάφι του ήλιου, την ελευθερία μας, έστω και λιγόχρονη.

Ομιθήκαμε όσα παιχνίδια έξαμα και τά πιο παιδιάστικα άκόμα, μα τάχαμα πιά έξαντλήσει όλα και κοιταζόμαστε μάρμαρα, όταν κάποια πρόσεινε να παίξουμε τό «περνάει — περνάει ή μέλισσα».

Ψυσικά δεχτήκαμε την πρόταση με άλαλαγμούς και ιαχές. Άμέσως χωρίστηκαν δυό να βρουν τό συνθήματα κι' έμεις οι άλλες κάναμε ούρα, κιασμένες ή μια πίσω από την άλλη.

Άρχισα με κέφι τό παιχνίδι, μα σέ λίγο παρατηρήσαμε κάτι παράξενο. Άπ' τή μια μεριά είχαν πιστεί όλα σχεδόν τά παιδιά ένώ απ' τήν άλλη δυό τρία μονάχα έκαναν ούρά. Κι' ή διαφορά μεγάλωνε όσο προχωρούσε τό παιχνίδι.

Τί νάταν άραγε τό έλκυστικό σύνθημα;

Ήμουν τελευταία, δηλαδή ή «κλέφτης» όπως λένε, κι' έπρεπε να μου τό ποδών φανερά.

Να τί άκουσα λοιπόν: «Τί προτιμάς; Τή ζωή του σχολείου ή τήν άλλη τήν ελευθερία ζωή!»

Δίστασα λίγο μα πήγα κι' έγω με τό μέρος που είχαν πάει οι άλλες. Με τό σχολείο.

Στό γυρισμό ή εύθυμία μας είχε εξατμισθεί. Άν είχε φως μέσα στο αυτοκίνητο ίσως θα βλέπαμε πολλά πρόσωπα δακρυσιμένα. Μα τό φεγγάρι είναι τόσο διακριτικό!...

Άγκάθι

Β' Βραβείον — Μεγάλη Τάξις

ΑΠ' ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τρία χρόνια πέρασαν από κείνο τό άπεισόδιο, μα και όλη μου ή ζωή δέν θα με κέρη να ξεχάσω τά όρατα πρωινά που περνάμε στο σχολείο.

Τό σχολείο μένει πάντα άλησμόνητο... Είναι ή καλλίτερη, ή γλυκύτερη έποχή της ζωής...

Ήταν ένα χειμωνιάτικο πρωί. Τήν πρώτη ώρα ή καθηγήτριάς μας έλειπε. Μαζευτήκαμε λοιπόν όλοι γύρω από τήν έδρα και κουβεντιάσαμε.

Δέν έξω όμως τί ιδέα ήρθε σ' ένα από μας και άρπάχοντας τό σφουγγάρι τό πέταξε σ' ένός τήν πλάτη.

Αυτό ήταν. Η μπόμπα έσκασε κι' άπλωσε.

Έκείνος άγριεμένος τότε τό ξαναπέταξε και σέ λίγη ώρα ένα άπερίγραπτο πανδαμόνιο έβρασίλασε στην τάξη.

Κάποια στιγμή λοιπόν γερίζοντας τό κεφάλι, τρώς μια δυνατή σφουγγαριά στο πρόσωπο που μέκανε να ιδώ... τόν οδρανό με τ' άσπρα.

Γέλια άντχήσαν γύρω μου. Άναψα. Άρπαξα τόν κάτασπρο σπόγγο και κρόφτηκα πίσω από τήν άνοιχτή πόρτα για να πετύχω τό φίλο μου. Αυτός που είχε βγή έξω περίμενε τήν κατάλληλη στιγμή για να μπή.

Ξάφνου άκούσα σιγανά βήματα πίσω από τήν πόρτα. «Νάτος», ψιθύρισα και βλέποντάς τον να μπαίνει μεγαλοπρεπώς, άρπάξα τό σφουγγάρι και μ' όλη μου τή δύναμη του τό... σκόω στο πρόσωπο.

Τόν πέτυχα! φώναξα μ'ένθουσιασμέ... Μα τήν ίδια στιγμή μαρμαρώσα στη θέση μου.

Ό συμφορά! δέν ήταν εκείνος, ήταν ή... γυμνασιάρχης μας. Έίχε γίνει κάτασπρος.

Έγώ δέν ήξερα τί να πώ. Έίχα γίνει και άσπρος άκόμη κι' από τά ρούχα του. Στάθηκα και τόν κοιτάξα τρομαγμένος. Ούτε μια λέξη δέν βγήκε από τό χείλη μου.

Αυτός με καλοκοίταξε έστρεψε γύρω τό βλέμμα του κι' άφού του κάκου προσπάθησε να κρύψη ένα γέλιο που πλανόταν στα χείλη του.

— Στο καλό σας παιδιά, μας ψιθύρισε, κι' έπροχώρησε...

Μπορώ λοιπόν ύστερα, να ξεχάσω τό σχολείο;

Άδν Ζουάν

Β' Βραβείον, Μεγάλη Τάξις

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ήταν οι μέρες τών διαγωνισμών. Έίχαμε έξετασθεί σέ όλα τά μαθήματα και έμνε ή Ιστορία. Τό μάθημα που δέ χώνανε κανείς μας. Κατά κακή δέ τύχη τό άπόγευμα που έπρεπε να δια-

βάσουμε Ιστορία ήταν μια σπάνια λιανίδα. Όλοι λοιπόν συγκεντρωθήκαμε σέ μια κεντρική πλατεία και άποφασίσαμε να διαβάσουμε μόνο τρίτη και τετάρτη σταυροφορία.

Τό είπαμε και τό κάναμε. Τό πρωί που συναντηθήκαμε στο σχολείο κανείς δέν ήξερε άλλο κεφάλαιο. Και εκεί που συζητούσαμε άκούμε ξαφνικά τή φωνή του Μπαράμπα-Γιάννη:

— Η τετάρτη τάξη άπάνω.

Ένα «όχι!» έφυγε από τό στόμα όλων μας. Σιγά, σιγά πήγαμε στην τάξη. Σέ λίγο μπαίνει και ή καθηγήτριάς μας.

Άφού μας τακτοποίησε όπως ήθελε είπτε:

— Τά ζητήματα έιχαν πολύ εύκολα, τό ένα από τήν αρχή του βιβλίου και τό άλλο στη μέση. Και βγήκε έξω από τήν τάξη.

Όλοι τότε καταλάβαμε τί είχαμε πάθει, και κανένας δέν μιλούσε, όλοι ήταν φοβισμένοι, και σιωπηλοί. Νόμισα πως ήταν καιρός να δείξω τή ρητορική μου ικανότητα, μα και δέν υπήρχε κανείς στην τάξη και θέλοντας να ένδραρθώ τους συμμαθητές μου άνσβαίνω στην έδρα και άφού κοροδώθηκα σου αρχίζω μια παρά.

— Έλληνοπαίδες! Μή ξεχνάτε ότι είσθε άπόγονοι ένδοξων άνδρών οι όποιοί αντιμετώπιζαν κάθε κίνδυνο με ψυχραιμία και θάρρος...

Ζωηρά χειροκροτήματα με δέκοψαν. Μία και δυό άφού πέρασα πάνω από θρανία και κεφάλια βρέθηκα στη θέση μου τή στιγμή που έμπαινε ή καθηγήτριάς στην τάξη.

Δέν περίμενε πολύ, έθριψε μια ματιά γύρω κι' έξαφνου στέκεται, διστάζει, αλλά έξακολουθεί!

— Πρώτο ζήτημα.

— Όχι!...

— Βασιλείος Βουλγαροκτόνος.

— Καθήμας...

— Δεύτερο ζήτημα...

Είμαστε βέβαιοι πως θα δίναμε άσπρες κόλλες. Άλλά όχι.

—... Τετάρτη Σταυροφορία.

— Πώς!; Άλήθεια!;

Τό τί άκολούθησε δέν μπορείτε να φαντασθήτε.

Όρθιοι στα θρανία χειροκροτούσαν τον καλό καθηγητή μας ή όποιος μας καθησόχαζε μ' ένα γλυκό μειδίαμα γεμάτο αγάπη και ευχαρίστηση.

Και τό άποτέλεσμα; Άλήθεια δέ σάς τόπα; Ένα μεγάλο δλοστρόγγυλο άριστα στην... Ιστορία.

Υδραϊόπουλο

Γ' Βραβείον, Μεγάλη Τάξις

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ...

Σέ μας τά κορίτσια τό πιο πρόχειρο πρόβλημα στο σχολείο είναι τά γέλια.

λά· τὸ μεγάλο σου καλὸ· περιμένω καὶ τὸ μεγαλύτερο γράμμα·) Γκείτσαν (ἐλαθα κι' εὐχαριστῶ πολὺ τώρα ποὺ πέρασαν δὲ ἀπὸ τὰ δυσάρεστα, ἐλπίζω νὰ μὴ γράψῃς οὐχότιςρα· λυσιγάρτα δῶσιλα·) Κε-ριμάν (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὠραία φωτο-γραφία·) Οπαδὸν Ἀμερικανισμοῦ, Δού-λαν Εὐδ. Ζηοίμου, Φρανσίναν κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλάθα μετὰ τὴν 30 Ἀπριλίου θλαπαντήσω σὺ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων, Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰουλίου.

290. Αδείριφος
Τὸ πρῶτο μου ἄρθρο οὐδέτερο,
Ἄρτυμα τἄλλο μου κοινόν,
(Τὸ τρίτο δὲν χρειάζεται)
Καὶ μὲ τὰ δύο στεριές καὶ θάλασσες
Περναίτε ὡς κι' ὠκεανόν,
Καὶ πόσο διασκεδάσετε! Διάνκα
291. Συλλαβόγριφος
Δυὸ γότας καὶ φωνήεν
Ἄρει νὰ συνδυάσῃς,
Κάποια γνωστὴ μὲς κόλῃ
Γιὰ νὰ σὰς παρουσιάσω.

292. Μεταγραμματισμός
Κάποιο ὄνο τραχτικόν,
Μὲ τὸ Κάπα, δξωτικόν,
Μὲ τὸ Πι, ἂν ἀγαπᾷς,
Ξένος σεβαστὸς παπᾶς.

293. Ἀναγραμματισμός
Πολλὴ ζέση σήμερα ἔχει
Κι' ἂν τὸ μέτωπό μου τρέχει...
Μ' ἂν ἀναγραμματισθῇ
Χώρα θὰ παρουσιασθῇ.

294. Παρανόημαλον
* * * * *

Νάντικατασταθούν οἱ ἀστεριῶκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγιγνώσκονται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: Ἀργοναυτής, γοργών, ἀρχαῖος θεός, ἡ Παναγία, ποταμός τῆς Εὐρώπης, ὕψος βαθύς, δῆνομαρτυς, ὄνομα διασώμων Ρωμαίων.

- 295. Κρυπτογραφικόν**
- 123456738 = Κοινὸν ὄνομα νησοῦ.
 - 2342751 = Υἱὸς τῆς Γῆς.
 - 32348 = Πόλις τῆς Γαλλίας.
 - 48351 = Νῆσος.
 - 5624751 = Ρωμαῖος ποιητής.
 - 6738 = Ἐργαλεῖον.
 - 7145672 = Μάθημα.
 - 862753 = Ναὸς θεός.

296. Ἐπιγραφή
N
E M O
Σ Η Ρ Ο Π
Α Σ Ο Ν Ε Δ Υ
Ο Σ Ι Ο Ε
Θ Ν Υ
Σ

297. Ἐπιγραφή ἐν Τριελῆς Ἀμφοειχίδος
* * * * *
Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἐκ-
στης τῶν κάτωθι ζητουμένων
* * * * * λέξεων, εἰδόμενα εἰς τὴν θέσιν
* * * * * τῶν ἀστεριῶκων, σχηματίζουν Ἐ-
* * * * * πιγραφήν τῆς ὁποίας ζητεῖται
ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ἀρχαῖος τραγικός ποιητής· 2, Ἀρ-
χαῖος κομᾶδιουργός· 3, Θεὸς αἰγύ-
πτιος· 4, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 5,
Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας
298. Ἑλλητοσύμφωνον
αἰοη-αἰοη-α-α-αἰοη
Παράξενη Μικροῦλα
299. Γρίφος

τε τε
θ 100 ἔτη π βε τε
τε τε
Παράξενη Μικροῦλα

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 8.

94. Μισάνθρωπος (μῆς, ἀνθρώπος).—
95. Μάλαμα (μαμά-μα, λά, μά).— 96.
Τειρεσίας (τί, ρέ, σί, ἄς).— 97. Σιρᾶ-
Σιάμ.
98. Μ 99. ΠΡΟΜΗ-
Α Η Ρ ΘΕΥΣ (Ρούθ
Σ Υ Ρ Ο Σ Ὀμηρος, μύ-
Σ Ε Ν Θ Φ Ω Ν θος, ἡμερος, ἔ-
Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η θισθεός, ἔθ-
νισθεός, ἔ-
νερ, Σῆμ).—100 104. Τὸ πρῶτό εἶναι
τὸ Σ: Σωκράτης, Ἀσία, Ἀλῶσια, Ἀ-
γνησίλαος, Ροβεῖνός.— 105. Τ·ΧΝ-
ΡΧΝ·Χ·Κ·Τ·Λ·Σ = Τὸ ἔχον ἀρχὴν ἔχει
καὶ τέλος (Τάρισις, Χέου, Νουμάς, Ρα-
δάμανθους, Χανιά, Νελλος, Χελιδών,
Κάιρον, Ταίναρον, Αὐκοῦργος, Σουη-
δία).—106. Φθίζουσι νῆδη χρηστὰ ἁ-
μιλλίαι κακά.— 107. Ὁρωμέθα ἐς Φι-
λίππου (δω, ο μὲ θα, ἐς φι λί, ποῦς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΑΣΤΡΙΝΗ: Ὑψηλὴ, ἀδύνατη, καστα-
νὰ μάτια καὶ μαλλιά. Εὐθόμη, καλὸ-
καρδῆ, εὐγενικῆ, χαριτωμένη, μ' ἀληθινὴ
λατρεία στὰ σπῆρ, στὴ μουσικῆ.

ΠΑΙΔΙΣ, ἀναλλάσσου τετραδιάκια, καρ-
τοῦλας. Στείλιτε στὴν Διάδω: [ΑΗ'-
316]. Κοσμοκράτορ, ἀρχαριστῶ.

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ σὸ σαλονάκι τῆς «Διαπλά-
σεως» χαϊρετῶ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ
ἄλλους· εἰς τὴν Διαπλάσεως τῆς Μουσικῆς
τῆσεως. Γράψατε: Ἄνθρα Νκουισκὴν Πα-
λαιολόγου, Ἰονικὴ Τράπεζα, Ἀθήνας, διὰ
Σανθὴν Ἀμαζόνα

Κυρίαρχε Διαπλάσεως: οὔτε Συ-
κρινός=Ρουλάτος, οὔτε Θαλασσο-
κράτωρ=Σπηλιωτόπουλος, οὔτε Μέριτος
=Ζησιμάτος, οὔτε Δημήτριος=Ἀργυρά-
κης. (Διάπλασις: Βεβαίωτατα).

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ
[ΑΗ'-380]

Διαπλάσεως, ἀνάνεψε τὰς ἐκπλή-
ξεις τοῦ «Ἐρμολίτου». Μέρτετε, θα-
λασοκράτωρ, ἂν δὲν δηλώσετε ὁποιαγὴν,
θὰ σὰς ἀποκαλύψω. Ἐρμουπολίτης

Βαρνοῦλα τοῦ Νσίλου, τὸ νοῦ σας σὸ
προσεχῆς μάτς τοῦ βόλεῦ, γιὰτὶ φο-
βοῦσθε ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι 0 μὲ
15. Ἐξ αἰτίας τοῦ θραύου σερβί σας!!!
καὶ τῶν πετυχημένων καρπιῶν σας!!!
Μία συμβουλή: Ὀλιγωτερά συγνήρησις,
Σβυασμένη Μελωδία, Καστρινῆ

Τόποις 3. Σερβιάδου

[ΑΗ'-382]
Ζητοῦνται: Ἀντιπρόεδρος καὶ μέλη διὰ
προσεχῆς ἱερούμενον σύλλογον.
Ἐρρίκος νε' Ἀλαπαρῆ

[ΑΗ'-383]
Βασιλεὺς Βουλγαροφιλίας = Λαμπρόπου-
λος, Νηρηίς = Μίνα Καραγιαννοπούλου.
Ἐρρίκος νε' Ἀλαπαρῆ

[ΑΗ'-384]
Προσλαμβάνομα, ὡς μέλος, τὸ γέ-
λοστέρ: «Νεάνα Ντουρμπιν».
«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΑΗ'-385]
Εἰς τὴν [ΑΗ'-361] δὲν ἐδημοσιεύθη δι-
τὸ Φρέντερικ Μάρς δὲν λέγεται Ροσο-
λάτος. (Διάπλασις: Βεβαίωτατα).
«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ»

[ΑΗ'-386]
Αναλλάσσα Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλο-
γραφεύοις: Ἀλεξάνδρα Μαγνησῆ, Σι-
βουνοικιὸς Χαριλάου, Θεσσαλονίκη.

[ΑΗ'-387]
Τικ·Τάκ, ἑλαθεῖς γράμμα;
Ἀίτην τοῦ Κήπου

[ΑΗ'-388]
Τόμπολα, τί σημαίνει; ἢ [ΑΗ'-345]; Σι-
μοῦν=Στάδερης. Σίνα.

[ΑΗ'-389]
Γιὰ σου διαπλάσεως, ἕνα γραμματά-
κι σου θὰ μὲ γέμιζε χαράν. Περιμένω
ἀπὸ ἄλλου ἄλλο. Ἀναστάσιον Κάππου, Κέρ-
κυραν, διὰ... Ὁρφέος

[ΑΗ'-390]
Βραβεῖομα: Φοίβη, Σανθὴ Ἰβραηιμοῦ-
λά, Πόλη τῶν Ὀνειρῶν. Λοιποῦς εὐ-
χαριστοῦμα. Ζακυνθινόλα, Χρυσόθεμα

[ΑΗ'-391]
Υποπλοῦταρχος Κρίστιαν = Γεώργιος Κο-
στόπουλος! Γεὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴ βάζῃς
σὲ πειραρὸ τὸ διαπλάσεως. Κεριμάν

[ΑΗ'-392]
Ὅποιος μ' ἐμὲ τὰ βάλει—θὰ εὐρη τὸν
ὀμπᾶν του—γι' αὐτὸ καλὸ θὰ κάνῃ—
νὰ κάτῃ στὰ... ἀγά του. Κεριμάν

[ΑΗ'-393]
Θλιμμένη Μελωδία, βαρβήθηκα νὰ περι-
μένω. Στείλι, παρακαλῶ, τελευτατικῆς
ἔσηγησις. Δεῦλᾶ

[ΑΗ'-394]
Ρόμπερ Τέυλορ, σοῦ ἔγραφα. Γιὰ ἐκεῖνο
ποῦ μὲ ρωτᾷς σοῦ γράφω μέσα.
Ντανιὲλ Νταριῆ

[ΑΗ'-395]
Μπιτοῦλ, «τὸ μέλλον εἶναι ἀόριστον».
Μὴ τὴν κρίνεις λοιπὸν... Δὲν εὐρέεις
τί θὰ σοῦ συμβῇ καὶ σίνα... Μουζελὲν

[ΑΗ'-396]
Λεῖλᾶ, τὰ «gerda» καὶ τί κάνουν με-
γαλόνου; δὲν μοῦ τὰ ἀναφέρεις πιά,
γιατὶ; Νινέτα, τὰ okibilyoursuni τὰ πῆρες;
Μουζελὲν

[ΑΗ'-397]
Χιονισμένη Ἐλάτη, Κυπλάμι, χρο-
νία εὐτυχισμένα. (Καθυστερημένη).
Ζακυνθινόλα

[ΑΗ'-398]
Πρωτομπαλονότος σὸ διαπλάσεως
χαϊρετῶ ἄλλους ες.
Κεριμάνο Διοβολάνι

[ΑΗ'-399]
Στὴν ἀγαπημένη μου Δεῦλᾶ εὐχομαί γιὰ
τὰ γενέθλια τῆς χρόνια πάμπολλα καὶ
πρῶτευτοχισμένα.
Περγικίσινα Οὐγκιῆ

[ΑΗ'-400]
Λεῖλᾶ μου, χρόνια πολλὰ γεμάτα εὐ-
τυχία. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ θαυμάσιο
ἀλμπούρ. Εὐδάννα